

Arrest

nr. 203 658 van 8 mei 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X
X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAELDE
Gistelse Steenweg 229 bus 1
8200 SINT-ANDRIES**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 28 september 2017 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 augustus 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat T. VERBEKE, loco advocaat J. BAELDE, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers dienen op 15 juni 2015 elk een asielaanvraag in. Op 25 januari 2016 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van elk van de verzoekers zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus. Deze weigeringsbeslissingen worden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd bij arrest nr. 168 140 van 24 mei 2016.

1.2. Verzoekers dienen op 2 oktober 2016 elk een tweede asielaanvraag in. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, worden de dossiers van verzoekers op 24 oktober 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS).

Op 15 maart 2017 worden de asielaanvragen van verzoekers in overweging genomen.

1.3. Op 30 augustus 2017 neemt de commissaris-generaal ten aanzien van elk van de verzoekers een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing ten aanzien van A.-F. H.A. luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U bent geboren op 31 juli 1974 in Najaf. U bezit de Iraakse nationaliteit en bent Arabier van etnie. U beweert een christen te zijn. U heeft vier broers en een zus. Voor uw vertrek woonde u samen met uw vrouw en kinderen, uw ouders en uw vier broers in een huis in Karradat Maryam in Bagdad. Uw zus was getrouwd en woonde met haar man. Zelf trouwde u in 2009 met [L.H.W.W.] [...] met wie u drie kinderen heeft. Uw jongste kind, [A.F.F.] is op 2 augustus 2016 in België geboren.

Op 13 juni 2015 kwam u met uw gezin aan in België. Op 15 juni 2015 diende u een eerste asielaanvraag in. Op 21 januari 2016 nam het CGVS voor u en uw echtgenote een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de status van de subsidiaire bescherming. U ging tegen deze beslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Op 24 mei 2016 bevestigde de RVV echter de beslissing van het CGVS.

Op 2 oktober 2016 dienden jullie een tweede asielaanvraag in. Sinds uw vorige asielaanvraag zou uw broer [A.] in Bagdad vermoord zijn omdat hij christen is. Dit gebeurde op 5 juli 2016. Verder liet u uw drie kinderen dopen in Oostende op 14 januari 2017.

Ter ondersteuning van uw eerste asielaanvraag legde u de volgende documenten voor: uw woonkaart, uw huwelijksakte, de identiteitskaarten en de paspoorten van uzelf, uw vrouw en uw twee oudste kinderen. De nationaliteitsbewijzen van uzelf en uw vrouw, een badge van een Amerikaanse basis, twee perskaarten, een krant en een omslag van DHL. In het kader van uw tweede asielaanvraag voegde u daar nog de volgende documenten aan toe: het geboortecertificaat van uw zoon [F.], een brief van uw advocaat, de overlijdensakte van uw broer met een vertaling, de identiteitskaarten van uw moeder en uw broer met vertalingen, een ranglijst van landen naar mate van christenvervolging, artikels over christenen in Irak, foto's en documenten van het doopsel van uw kinderen, een psychologisch attest betreffende uw dochter [L.], bijkomende kranten en twee enveloppen van DHL.

B. Motivering

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat het CGVS reeds op 21 januari 2016 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam omdat u niet aannemelijk kon maken dat u toen nog een risico zou lopen vanwege uw werk op een Amerikaanse basis in 2007, omdat u niet aannemelijk maakte als journalist gevoelige thema's behandeld te hebben waardoor u in de problemen zou kunnen geraken en omdat u niet aannemelijk maakte christen te zijn. De RVV heeft deze beslissing bevestigd op 24 mei 2016.

Het CGVS kan zich er toe beperken om heden in uw geval enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe feiten en elementen te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen.

U stelt in uw tweede asielaanvraag nog steeds risico te lopen vanwege uw religie (zie gehoorverslag CGVS [A.H.F.A.] dd. 25/04/2017 [H2], p. 8, 10] en zie gehoorverslag CGVS [W.L.H.W.] dd. 25/04/2017 [L2], p. 5) en vanwege uw werk als journalist (zie CGVS H2, p. 2, 3). U legde bijkomende documenten voor ter ondersteuning van deze twee onderdelen van uw asielrelaas. Uw broer, eveneens christen volgens u, zou vermoord zijn vanwege zijn religie en dit zou uw eigen risico illustreren (zie CGVS H2, p. 8 en zie CGVS L2, p. 5). U bracht geen nieuwe elementen aan om het risico aan te tonen dat u vanwege uw vroegere werk op de Amerikaanse basis zou lopen, zodat dit onderdeel van uw asielrelaas hier niet verder dient besproken te worden. Hieronder worden dus enkel uw werk als journalist en uw beweerde religie besproken. Eerst wordt naar uw journalistieke activiteiten gekeken. In het kader van uw eerste asielaanvraag werd de omvang hiervan in twijfel getrokken omdat u slechts één enkele krant voorlegde. Bij uw huidige asielaanvraag kon u, weliswaar pas na uw gehoor in het kader van de inoverwegingname, meerdere kranten voorleggen, maar u kon nog steeds niet aannemelijk maken dat u

problemen riskeert vanwege de artikels die u schreef. Hier worden de door u voorgelegde artikels kort besproken:

Artikel A1 (zie kranten A – F in de groene map, toegevoegd aan het administratief dossier - de kranten worden geïdentificeerd met letters, de individuele artikels met cijfers) handelt over hoe het vaak gebeurt dat dokters in het buitenland verblijven waardoor de patiënten worden behandeld door vervangers. Dit artikel klaagt een maatschappelijke mistoestand aan, maar is apolitiek en het is niet duidelijk hoe het aanstoot zou kunnen geven aan een partij of groepering in die mate dat ze geweld tegen u zouden gebruiken.

Artikel A2 gaat over de oprichting van een nieuwe partij die zoekt deel te nemen aan de volgende provinciale verkiezingen. Het artikel is louter feitelijk.

Artikel A3 laat een lid van die nieuwe partij aan het woord. Dit zijn dus niet uw eigen woorden. In dit artikel wordt een reeks platitudes geventileerd: Irak mag niet verdeeld worden, men moet zich verzetten tegen buitenlandse plannen voor Irak en de partij is tegen corruptie. Er wordt niet vermeld wie met deze uitspraken wordt geïseerd.

Artikel B1 laat de leider van een politieke partij aan het woord. Dit zijn opnieuw niet uw woorden. Hij klaagt het regime van Saddam Hussein aan, vindt dat de nieuwe regering te weinig heeft hervormd en hij stelt de slechte veiligheidssituatie aan de kaak. Dit is een politieke inhoud, maar opnieuw kan men niet zien hoe dit in het huidige Irak zwaar aanstootgevend zou kunnen zijn, temeer daar opnieuw geen huidige politici bij naam worden genoemd.

De krant C werd reeds in uw vorige asielaanvraag besproken. Opnieuw moet men vaststellen dat artikels C1 en C2 louter feitelijk zijn.

Artikel C3 handelt over een soort traditionele tribale gezag en lijkt niet controversieel.

Artikel C4 klaagt inderdaad de slechte watervoorziening in een bepaalde regio aan (zie CGVS H2, p. 3), maar wijst niemand met de vinger.

Artikel D1 is een feitelijk artikel over de oprichting van een expertenraad binnen de provincie.

Artikel E1 is een louter feitelijk artikel over een cementfabriek in Najaf.

Artikel F1 is een redelijk gedetailleerd maar feitelijk artikel over het procederen van interne vluchtelingen in de provincie Najaf.

Na het doornemen van de artikels kan men niet concluderen dat deze van een dermate controversiële of gevoelige aard zijn dat de schrijver ervan een risico op vervolging zou gaan lopen. Tijdens uw gehoor op het CGVS in het kader van uw eerste asielaanvraag vermeldde u twee artikels waarbij u corruptie binnen de overheid aan het licht bracht (zie gehoorverslag CGVS [A.H.F.A.] dd. 20/11/2015 [H1], p. 23-24). Indien deze artikels werkelijk bestaan zouden die inderdaad controversieel van aard kunnen zijn. Het is echter tekenend dat u deze of vergelijkbare artikels nog steeds niet voorlegde.

Ten tweede dient uw gebruik van de naam Hamdi Faeq al-Fatlawi besproken te worden. Dit is problematisch op verschillende punten. U stelt te zijn beginnen schrijven onder de naam 'Hamdi Faeq al-Fatlawi' in plaats van onder de naam 'Hamdi Faeq al-Farawn' omdat u bedreigd werd (zie CGVS H2, p. 2, 3). Het is uiterst bevreemdend dat u uit veiligheidsoverwegingen onder een andere naam zou beginnen schrijven, en dan een naam zou gebruiken die grotendeels gelijk loopt met uw gewoontelijke naam. Dit wordt des te vreemder wanneer men in overweging neemt dat 'al-Fatlawi', geen pseudoniem of schuilnaam is, maar gewoon een andere naam van uw stam (zie CGVS H2, p. 2). U bent met andere woorden identificeerbaar wanneer u onder die naam schrijft, want het is niet anders dan een alternatieve maar bestaande versie van uw echte naam.

U zei dat u begon te schrijven onder 'al-Fatlawi' nadat u bedreigd werd, maar dan valt op dat u daarna toch opnieuw 'al-Farawn' ging gebruiken. Enkel in krant C van juli 2013 is immers sprake van 'al-Farawn', terwijl de vroegere kranten A en B artikels hebben onder de naam 'al-Fatlawi'. Het is vreemd dat u in april 2013 zou menen dat het te gevaarlijk is om onder uw normale naam te schrijven, om vervolgens in juli 2013 opnieuw uw normale naam te gebruiken.

Gevraagd naar hoe u precies de namen gebruikte, zei u dat u zeker uw juiste naam moest gebruiken wanneer u artikels over de staat schreef (zie CGVS H2, p. 3). Dit houdt echter weinig steek want de meeste artikels die u voorlegde gaan over de staat, en toch schreef u onder 'al-Fatlawi'. Dit kan overigens niet het hergebruik van 'alWTC Farawn' in krant C verklaren, want artikel C3 gaat bijvoorbeeld over traditionele gezangen – niet over de staat – maar toch schreef u het onder uw eigen naam.

Ten slotte is het zeer opmerkelijk dat u kan zeggen dat u een artikel over gebrekkige watervoorziening onder uw normale naam schreef (zie CGVS H2, p. 3), hoewel dit artikel dateerde van juli 2013, maar dat u geen enkel onderwerp kan noemen waarover u onder de naam 'al-Fatlawi' schreef (zie CGVS H2, p. 3), hoewel veruit de meeste artikels die u voorlegde onder 'al-Fatlawi' zijn geschreven en bovendien zijn verschillende van deze artikels veel recenter, namelijk van 2014 en 2015 (zie kranten E en F in de groene map). Dit is des te opvallender wanneer men in acht neemt dat u volgens uw verklaringen 'al-Fatlawi' gebruikte uit angst voor uw veiligheid. Dit zou betekenen dat u 'al-Fatlawi' gebruikte in zeer opvallende omstandigheden, namelijk wanneer u meende gevaar te lopen, zodat men toch kan verwachten dat u zich zou herinneren welke artikels u onder dergelijke omstandigheden schreef.

Samengevat moet gezegd dat uw verklaringen over het gebruik van de naam 'Hamdi Faeq al-Fatlawi' onlogisch en inconsistent zijn en daardoor niet aannemelijk. Wat de ware toedracht is, is niet duidelijk, maar het lijkt erop dat ofwel de artikels geschreven onder 'al-Fatlawi' niet van uw hand zijn, wat kan verklaren waarom u geen artikels kan noemen die onder die naam zijn geschreven. 'al-Fatlawi' is immers niet de naam die men op uw identiteitsdocumenten terugvindt dus men moet u op uw woord nemen dat u dat bent. Ofwel is 'al-Fatlawi' inderdaad gewoon een andere naam voor uw stam en gebruikte u beide namen door elkaar, maar dan zonder enige band met een eventueel risico dat u meende te lopen, want uw verklaringen daaromtrent kunnen niet overtuigen.

Nu dient uw geloof besproken te worden. U beweert christen te zijn en daardoor gevisieerd te worden. Uw christelijk geloof werd bij uw eerste asielaanvraag zowel door het CGVS als door de RVV niet geloofwaardig geacht, in de eerste plaats omdat u zelfs elementaire vragen over het christendom niet kon beantwoorden, omdat u hoegenaamd niet vertrouwd was met christelijke terminologie en ook omdat uw huwelijk – een niet-moslim man die trouwt met een moslimvrouw – voor de Iraakse wetgeving in principe niet mogelijk is. Deze bezwaren blijven van kracht.

U zocht bij uw tweede asielaanvraag toch opnieuw uw christelijk geloof aan te tonen: u kloeg over de tolk die voor u vertaalde tijdens uw eerste gehoor op het CGVS. Volgens u zou hij van Marokkaanse afkomst zijn geweest en sommige termen zoals 'doopsel' niet correct vertaald hebben (zie CGVS H2, p. 4 en H1, p. 8). Dit argument is echter niet dienstig. Ten eerste werd u zowel bij het begin als bij het einde van het gehoor gevraagd of u de tolk verstond, wat u beaamde (zie CGVS H1, p. 2, 24) en u werd duidelijk gezegd dat u moest signaleren wanneer er zich problemen met de vertaling voordeden (zie CGVS H1, p. 2). Bovendien bleef uw gebruik van foute terminologie niet tot één keer beperkt. Zo werd u gevraagd naar de juiste term voor 'altaar', maar u sprak van een 'tafel' (zie CGVS H1, p. 13). De tolk was nochtans wel degelijk vertrouwd met het Arabische woord voor 'altaar' (zie CGVS H1, p. 13). Uw poging uw manifeste onkunde over christelijke terminologie in de schoenen van de tolk te schuiven schaadt uw algemene geloofwaardigheid. Aan de reeks hiaten vastgesteld tijdens uw eerste gehoor door het CGVS kan overigens nog worden toegevoegd dat u bij uw tweede gehoor niet kon duiden wat men op Pasen viert. Bij uw eerste gehoor werd u herhaaldelijk gevraagd naar belangrijke christelijke feestdagen, maar Pasen kon u niet geven (zie CGVS H1, p. 11). Deze keer kende u de naam van de feestdag dus wel (zie CGVS H2, p. 12), maar gevraagd naar wat men dan viert kon u slechts de olijfberg vermelden en u zei dat mensen dan vasten (zie CGVS H2, p. 12). De olijfberg is echter deel van het passieverhaal, dat zich vóór Pasen situeert en vasten wordt traditioneel gedaan in de aanloop naar Pasen en is dus evenmin deel van de feestdag zelf (zie 'venster op katholiek geloven – 'Pasen' en 'waarin katholieken geloven', in de blauwe map, toegevoegd aan het administratief dossier). Nogmaals gevraagd wat men op Pasen viert zegt u dat de christenen zich toen bij Jezus verzamelden en dat zo het christelijk geloof begon (zie CGVS H2, p. 13). Het is stuitend dat u er niet in slaagt de dood van Jezus aan het kruis en zijn verrijzenis te vermelden (zie 'venster op katholiek geloven – Pasen, in de blauwe map, toegevoegd aan het administratief dossier).

Uw uiterst verregaande onkunde over het christendom toont wederom aan dat u onmogelijk christen kan zijn. Het is belangrijk hier te herhalen dat u beweert al als kind samen met uw moeder sporadisch naar de kerk te zijn gegaan (zie CGVS H2, p. 10, 10-11) en dat u volgens uw verklaringen dus binnen het

christendom bent opgegroeid. Van zo iemand kan men verwachten dat hij goed vertrouwd is met elementaire christelijke terminologie en de belangrijkste christelijke tradities en geloofspunten.

Een bijkomend problematisch punt bij uw religie zijn de verklaringen van uw vrouw over wat haar familie denkt over de beweerde christelijke opvoeding van uw kinderen. Binnen de context van uw verhaal zou uw vrouw haar kinderen opvoeden binnen een andere religie dan die van haar familie. Het spreekt voor zich dat verscheidene van haar familieleden daar een bepaalde mening over zullen hebben, zeker wanneer men in gedachten houdt dat, zoals algemeen geweten, religie een belangrijke positie inneemt in Irak. Dan valt het echter op dat uw vrouw keer op keer niet verder komt dan te stellen dat haar familie daar niets mee te maken heeft, dat ze daar niets over zeggen en dat ze daar geen mening over hebben (zie CGVS L2, p. 6-7). Indien men de lijn van uw relaas volgt, kan het haast niet dat deze kwestie nog nooit ter sprake zou zijn gekomen tussen haar en haar familie. Haar verklaringen lijken er op te duiden dat de notie van afkeuring door haar islamitische familie voor de christelijke opvoeding van jullie kinderen nog helemaal niet bij haar was opgekomen, hetgeen doet vermoeden dat jullie zich helemaal niet in een situatie bevinden waarbij een islamitische moeder haar kinderen binnen een andere religie opvoedde.

Verder legde u Belgische doopcertificaten voor van uw kinderen en u kon die ondersteunen met foto's van het doopsel (zie doopcertificaten en bijhorende foto's in de groene map). Daarmee kon u aantonen dat uw kinderen inderdaad een doopceremonie ondergingen (zie CGVS H2, p. 9, 10, 11, 12, 14 en zie CGVS L2, p. 6, 7, 8). Dat u en uw gezin werkelijk christenen zouden zijn is daarmee echter nog niet aangetoond. Gezien uw overduidelijke onwetendheid over het christendom kan het CGVS niet accepteren dat u christen bent. Dit doopsel komt dus neer op een niet-christelijke vader die zijn kinderen als christen laat dopen, wat uiteraard bevreemdend is. Daardoor kan niet worden uitgesloten dat u uw kinderen slechts liet dopen om de Belgische asielinstanties van uw christelijk geloof te overtuigen. In die context is het belangrijk te vermelden dat u ook uw twee oudste kinderen liet dopen, hoewel die volgens uw verklaringen ook al in Irak waren gedoopt (zie CGVS H2, p. 9 en zie L2, p. 7). Zowel u als uw vrouw zeggen dat jullie geen doopcertificaten hadden en dat jullie hen daarom opnieuw lieten dopen. Een in wezen overbodig doopsel regelen enkel en alleen om documenten te verkrijgen lijkt echter vreemd. Dat u uw asielaanvraag in gedachten had wordt eveneens gesuggereerd doordat uit uw verklaringen geen hechte band kon blijken met de parochie waar uw kinderen werden gedoopt, gezien u de naam van de parochie niet kende (zie CGVS H2, p. 9). Ook was u eerder vaag over de inhoud van de doopgeloofte die u aflegde (zie CGVS H2, p. 12). Het bovenstaande in acht genomen moet het CGVS concluderen dat het aannemelijke doopsel van uw drie kinderen niet volstaat om de ongeloofwaardigheid van uw christelijk geloof om te keren.

In zover er in uw land van herkomst vanwege dit doopsel de perceptie zou bestaan dat u en uw kinderen werkelijk tot het christendom bekeerd zouden zijn, moet men er redelijkerwijs van uitgaan dat jullie aan vervolging kunnen ontsnappen door louter deze bekering te herroepen.

Ten slotte dient de beweerde moord op uw broer besproken te worden. Het bovenstaande in acht genomen kan het CGVS niet aanvaarden dat uw broer zou vermoord zijn vanwege zijn religie. Uw christelijk geloof is niet aannemelijk en bijgevolg kan niet zonder meer geloof gehecht worden aan de religie van uw broer. Een problematisch punt daaromtrent zijn de namen van uw broers en verscheidene van hun kinderen. Daaronder zijn verscheidene duidelijk islamitische namen zoals [M.], [A.], [F.] en [A.] (zie CGVS H2, p. 8). U kan wel beweren dat uw ouders besloten de helft christelijke namen en de helft islamitische namen te geven en u zegt niet bekend te zijn met de gewoonte om christelijke kinderen te dopen onder een christelijke naam (zie CGVS H2, p. 11), toch kan het CGVS niet anders dan vaststellen dat de hierboven genoemde namen, zoals geweten, heel courant zijn bij moslims maar in de regel niet voorkomen onder aanhangers van andere religies. U kon het christelijk geloof van uw broer dus niet aannemelijk maken. Bovendien brengen u noch uw vrouw zelf aanwijzingen aan dat uw broer zou vermoord zijn vanwege zijn religie. Dit zijn uiteindelijk slechts vermoedens. De dader is immers niet gekend (zie CGVS H2, p. 5) en de motieven evenmin (zie CGVS H2, p. 8 en zie CGVS L2, p. 5). Daarnaast rijzen twijfels bij het feit of deze moord werkelijk plaats vond. Men moet hierbij in gedachten houden dat uw geloofwaardigheid, al het voorgaande in acht genomen, zeer gebrekkig is. Dan valt enerzijds op dat u de moord op uw broer poogt in te schakelen in uw ongeloofwaardig relaas over uw religie en de risico's die daarmee zouden samenhangen. Anderzijds werd in enig detail ingegaan op het moment dat u het nieuws aan uw vrouw vertelde en men moet vaststellen dat jullie verklaringen daarover enigszins in gebreke blijven. Zo zei u dat u het vertelde terwijl uw vrouw in jullie slaapkamer was met jullie jongste kindje en de andere kinderen waren al gaan slapen (zie CGVS H2, p. 6, 7). Uw vrouw daarentegen blijft volledig op de oppervlakte en beweert niet meer te weten in welke

kamer ze toen was, of het buiten donker of licht was en of de kinderen erbij waren (zie CGVS L2, p. 4-5). Men mag er van uit gaan dat het moment waarop zij hoorde dat haar schoonbroer werd vermoord betekenisvol was en dat ze dit nadien dus in meer detail zou kunnen beschrijven. U legt weliswaar het overlijdenscertificaat van uw broer en een bijhorende identiteitskaart voor, maar hieraan dient te worden toegevoegd dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd, blijkt dat Iraakse documenten zeer weinig waarde hebben gezien de hoge graad van corruptie in het land. Veel valse documenten zijn niet van authentieke documenten te onderscheiden. Iraakse documenten hebben bijgevolg slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielaanvraag van een Iraakse asielzoeker. Uit bovenstaande observaties blijkt dat u de door u aangehaalde asielmotieven niet aannemelijk hebt gemaakt en wordt u de vluchtelingenstatus geweigerd. De documenten die u voorlegde kunnen deze appreciatie niet in positieve zin veranderen. De documenten die u neerlegde in het kader van uw eerste asielaanvraag werden reeds in uw eerste weigeringsbeslissing besproken. Volstaat hier te vermelden dat uw identiteitsdocumenten die als religie 'christen' op geven nog steeds niet kunnen opwegen tegen uw ongeloofwaardige verklaringen. De journalistenkaarten die u voorlegde bij uw eerste asielaanvraag zijn evenzeer nog steeds van weinig waarde bij het ondersteunen van uw relaas. De ene stelt dat u bij de krant 'al-Safeer' zou werken, maar u legde hiervan nog geen exemplaren voor. De andere is van een zodanig ondermaatse kwaliteit dat men die bezwaarlijk enige bewijswaarde kan toekennen. Vervolgens dienen de bijkomende documenten besproken te worden die u voorlegde in het kader van uw tweede asielaanvraag. De DHL-omslagen ondersteunen uw herkomst, een element dat het CGVS in de huidige beslissing op zich niet in vraag stelt. Het geboortecertificaat toont de geboorte van uw derde kind aan, wat het CGVS evenmin in twijfel trekt. De documenten en foto's van het doopsel van uw kinderen tonen aan dat zij werden gedoopt. Hierboven werd geargumenteed waarom dat toch uw religie niet kan aantonen. De identiteitskaart van uw moeder toont haar identiteit en haar religie aan. Dit wordt door het CGVS niet in twijfel getrokken. De overlijdensakte en de identiteitskaart van uw broer werden hierboven reeds besproken. De bijkomende kranten die u voorlegde werden hierboven reeds uitgebreid besproken. Het attest van het universitair ziekenhuis Brussel toont aan dat uw dochter [L.] psychologisch wordt opgevolgd wegens post-traumatische klachten. Deze klachten kunnen het gevolg zijn van velerlei incidenten of situaties en dienen niet automatisch gezien te worden als bewijs voor jullie asielaanvraag. Het attest linkt de post-traumatische klachten aan de ontvoering van uw zoon, maar vermeldt tevens dat dit is gebaseerd op de verklaringen van de ouders. Het CGVS heeft jullie asielaanvraag grondig onderzocht doorheen twee asielaanvragen en is van oordeel dat er geen geloof aan kan worden gehecht. De korte herhaling van uw asielaanvraag in dit attest kan niet opwegen tegen die appreciatie. Het attest vermeldt eveneens dat ook uzelf posttraumatische klachten zou hebben, hetgeen werd vastgesteld in de loop van het diagnostische en therapeutische proces. Men mag niet uit het oog verliezen dat dit attest werd opgesteld voor uw dochter [L.] en men mag dan ook veronderstellen dat de therapie op haar was gefocust en niet op u. Uit dit attest kan niet blijken dat er een diepgaand medisch onderzoek heeft plaatsgevonden waaruit zou blijken dat uw cognitieve capaciteiten dermate zouden zijn aangetast dat u niet in staat bent om een coherent en aannemelijk asielaanvraag te brengen. De ranglijst van landen waar christenen worden vervolgd en de artikels over christenen in Irak tonen de moeilijke omstandigheden aan waaronder christenen in Irak leven. Het CGVS accepteert echter niet dat u christen zou zijn, zodat deze artikels niet op u van toepassing zijn. Tenslotte legden jullie een brief van jullie advocaat voor die delen van jullie asielaanvraag herneemt. Een element dat daaruit gelicht moet worden is dat u zou beweren geen 'praktiserend christen' te zijn geweest. Dit komt echter niet overeen met uw verklaringen. U stelde immers reeds als kind naar de kerk te zijn gegaan met uw moeder, en later ging u ongeveer maandelijks, buiten in de periode 2003-2008, toen u niet zou zijn gegaan (zie CGVS H2, p. 10-11).

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een

potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypotheses, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het “UNHCR Position on Returns to Iraq” van 14 november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad” van 5 juli 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013

verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat ISIS in Irak voerde, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. In de loop van 2015 kwam ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Eind 2016 waren de dichtstbijzijnde gebieden onder controle van ISIS meer dan 200 km van Bagdad verwijderd. De herovering van gebieden bezet door ISIS had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Ook in 2017 is er sprake van een verdere daling van het geweld in Bagdad. De oorlog, die in 2014 nog voor de poorten van Bagdad werd gevoerd, is in 2017 honderden kilometers verder weg. De dreiging dat de hoofdstad zou kunnen vallen is volledig geweken. Uit het voorgaande blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van / ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Uit dezelfde informatie blijkt evenwel dat Bagdad niet belegerd werd door ISIS, noch dat er sprake was van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger.

Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van ISIS in Bagdad veranderd zijn. Anno 2015 vonden er, in tegenstelling tot de periode voorafgaand aan het offensief van IS, nog nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van ISIS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS toen een "ramadanoffensief" met een toename van aanslagen in heel Irak. Daarna nam het geweld opnieuw verder af. De algemene trend is duidelijk: Voor de eerste keer sinds 2013 is er een significante en bijna constante afname van het geweld over een periode van meer dan een half jaar vast te stellen.

Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Om de beveiliging van de hoofdstad te verbeteren namen de Iraakse autoriteiten, na de golf van zware aanslagen in de lente en zomer van 2016, verschillende maatregelen, zoals het verbod op het gebruik van de nutteloze bomdetectoren, een herstructurering van het veiligheidsapparaat, en het vernieuwde concept met een muur rond de hoofdstad. Vanaf eind november 2016 begon het leger, na een periode van minder aanslagen door ISIS, met de verplaatsing van twee legerbrigades van Bagdad naar Shirqat en Mosul, om daar het front tegen ISIS te versterken. Daar het aantal aanslagen in de hoofdstad verder afnam, werden de controleposten in 2017 verder afgebouwd.

Het geweld in de provincie Bagdad eiste tot november 2016 maandelijks honderden doden en gewonden op. Vanaf dan is het aantal slachtoffers en het aantal aanslagen sterk beginnen dalen en dit tot op het niveau van 2012. Ook het aantal geweldincidenten is over de hele lijn teruggelopen.

Het CGVS benadrukt dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De zware aanslagen in de maanden april tot augustus 2016, hebben bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden enerzijds weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de

beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet, alsook de ontmanteling van diverse checkpoints. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Het CGVS wijst er tot slot op dat nergens in het standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak (UNHCR Position on Returns to Iraq” van 14 november 2016) geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties; (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS; of (iii) onder controle blijven van ISIS niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Immers, uit de beschikbare informatie kan niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen, of dat er militaire confrontaties plaatsvinden. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger. UNHCR stelt overigens nergens in voornoemd standpunt dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2017 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat het CGVS ook in hoofde van uw echtgenote een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing ten aanzien van W. L. luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent geboren op 9 september 1976 in Bagdad. U bezit de Arabische nationaliteit, bent Arabische van etnie en soennitisch moslima van religie. U heeft een broer en drie zussen. U trouwde in 2009 met uw man, [H.F.A.A.] [...] en u kreeg met hem drie kinderen. Uw jongste kind, [A.F.F.] is op 2 augustus 2016 in België geboren. Uw echtgenoot zou christen zijn.

Op 13 juni 2015 kwam u met uw gezin aan in België. Op 15 juni 2015 diende u een eerste asielaanvraag in. Op 21 januari 2016 nam het CGVS voor u en uw echtgenoot een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de status van de subsidiaire bescherming. U ging tegen deze beslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Op 24 mei 2016 bevestigde de RVV echter de beslissing van het CGVS.

Op 2 oktober 2016 dienden jullie een tweede asielaanvraag in. Sinds uw vorige asielaanvraag zou uw schoonbroer [A.] in Bagdad vermoord zijn vanwege zijn christen zijn. Dit gebeurde op 5 juli 2016. Verder liet u uw drie kinderen dopen in Oostende op 14 januari 2017.

Ter ondersteuning van uw eerste asielaanvraag legde u de volgende documenten voor: jullie woonkaart, uw huwelijksakte, de identiteitskaarten en de identiteitskaarten van uzelf, uw man en uw twee oudste kinderen. De nationaliteitsbewijzen van uzelf en uw man, een badge van een Amerikaans basis, twee perskaarten, een krant en een omslag van DHL. In het kader van uw tweede asielaanvraag voegde u daar nog de volgende documenten aan toe: het geboortecertificaat van uw zoon [F.], een brief van uw advocaat, de overlijdensakte van uw schoonbroer met een vertaling, de identiteitskaarten van uw schoonmoeder en uw schoonbroer met vertalingen, een ranglijst van landen naar mate van christenvervolging, artikels over christenen in Irak, foto's en documenten van het doopsel van uw kinderen, een psychologisch attest betreffende uw dochter [L.], bijkomende kranten en twee enveloppen van DHL.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u uw asielaanvraag steunt op de asielmotieven van uw echtgenoot. U haalt geen bijkomende incidenten of problemen aan. In hoofde van deze laatste werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij slaagde er namelijk niet in een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. Aangezien u zich volledig beroept op de door uw echtgenoot aangehaalde asielmotieven, kan ook ten aanzien van u niet gesteld worden dat u uw land van herkomst heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Wat de asielaanvraag van uw echtgenoot betreft concludeerde het Commissariaatgeneraal het volgende met betrekking tot de vluchtelingenstatus:

"Vooreerst dient opgemerkt te worden dat het CGVS reeds op 21 januari 2016 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam omdat u niet aannemelijk kon maken dat u toen nog een risico zou lopen vanwege uw werk op een Amerikaanse basis in 2007, omdat u niet aannemelijk maakte als journalist gevoelige thema's behandeld te hebben waardoor u in de problemen zou kunnen geraken en omdat u niet aannemelijk maakte christen te zijn. De RVV heeft deze beslissing bevestigd op 24 mei 2016.

Het CGVS kan zich er toe beperken om heden in uw geval enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe feiten en elementen te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen.

U stelt in uw tweede asielaanvraag nog steeds risico te lopen vanwege uw religie (zie gehoorverslag CGVS [A.H.F.A.] dd. 25/04/2017 [H2], p. 8, 10] en zie gehoorverslag CGVS [W.L.H.W.] dd. 25/04/2017 [L2], p. 5) en vanwege uw werk als journalist (zie CGVS H2, p. 2, 3). U legde bijkomende documenten voor ter ondersteuning van deze twee onderdelen van uw asielrelaas. Uw broer, eveneens christen volgens u, zou vermoord zijn vanwege zijn religie en dit zou uw eigen risico illustreren (zie CGVS H2, p. 8 en zie CGVS L2, p. 5). U bracht geen nieuwe elementen aan om het risico aan te tonen dat u vanwege uw vroegere werk op de Amerikaanse basis zou lopen, zodat dit onderdeel van uw asielrelaas hier niet verder dient besproken te worden. Hieronder worden dus enkel uw werk als journalist en uw beweerde religie besproken. Eerst wordt naar uw journalistieke activiteiten gekeken. In het kader van uw eerste asielaanvraag werd de omvang hiervan in twijfel getrokken omdat u slechts één enkele krant voorlegde. Bij uw huidige asielaanvraag kon u, weliswaar pas na uw gehoor in het kader van de inoverwegingname, meerdere kranten voorleggen, maar u kon nog steeds niet aannemelijk maken dat u

problemen riskeert vanwege de artikels die u schreef. Hier worden de door u voorgelegde artikels kort besproken:

Artikel A1 (zie kranten A – F in de groene map, toegevoegd aan het administratief dossier - de kranten worden geïdentificeerd met letters, de individuele artikels met cijfers) handelt over hoe het vaak gebeurt dat dokters in het buitenland verblijven waardoor de patiënten worden behandeld door vervangers. Dit artikel klaagt een maatschappelijke mistoestand aan, maar is apolitiek en het is niet duidelijk hoe het aanstoot zou kunnen geven aan een partij of groepering in die mate dat ze geweld tegen u zouden gebruiken.

Artikel A2 gaat over de oprichting van een nieuwe partij die zoekt deel te nemen aan de volgende provinciale verkiezingen. Het artikel is louter feitelijk.

Artikel A3 laat een lid van die nieuwe partij aan het woord. Dit zijn dus niet uw eigen woorden. In dit artikel wordt een reeks platitudes geventileerd: Irak mag niet verdeeld worden, men moet zich verzetten tegen buitenlandse plannen voor Irak en de partij is tegen corruptie. Er wordt niet vermeld wie met deze uitspraken wordt geïseerd.

Artikel B1 laat de leider van een politieke partij aan het woord. Dit zijn opnieuw niet uw woorden. Hij klaagt het regime van Saddam Hussein aan, vindt dat de nieuwe regering te weinig heeft hervormd en hij stelt de slechte veiligheidssituatie aan de kaak. Dit is een politieke inhoud, maar opnieuw kan men niet zien hoe dit in het huidige Irak zwaar aanstootgevend zou kunnen zijn, temeer daar opnieuw geen huidige politici bij naam worden genoemd.

De krant C werd reeds in uw vorige asielaanvraag besproken. Opnieuw moet men vaststellen dat artikels C1 en C2 louter feitelijk zijn.

Artikel C3 handelt over een soort traditionele tribale gezag en lijkt niet controversieel.

Artikel C4 klaagt inderdaad de slechte watervoorziening in een bepaalde regio aan (zie CGVS H2, p. 3), maar wijst niemand met de vinger.

Artikel D1 is een feitelijk artikel over de oprichting van een expertenraad binnen de provincie.

Artikel E1 is een louter feitelijk artikel over een cementfabriek in Najaf.

Artikel F1 is een redelijk gedetailleerd maar feitelijk artikel over het procederen van interne vluchtelingen in de provincie Najaf.

Na het doornemen van de artikels kan men niet concluderen dat deze van een dermate controversiële of gevoelige aard zijn dat de schrijver ervan een risico op vervolging zou gaan lopen. Tijdens uw gehoor op het CGVS in het kader van uw eerste asielaanvraag vermeldde u twee artikels waarbij u corruptie binnen de overheid aan het licht bracht (zie gehoorverslag CGVS [A.H.F.A.] dd. 20/11/2015 [H1], p. 23-24). Indien deze artikels werkelijk bestaan zouden die inderdaad controversieel van aard kunnen zijn. Het is echter tekenend dat u deze of vergelijkbare artikels nog steeds niet voorlegde.

Ten tweede dient uw gebruik van de naam Hamdi Faeq al-Fatlawi besproken te worden. Dit is problematisch op verschillende punten. U stelt te zijn beginnen schrijven onder de naam 'Hamdi Faeq al-Fatlawi' in plaats van onder de naam 'Hamdi Faeq al-Farawn' omdat u bedreigd werd (zie CGVS H2, p. 2, 3). Het is uiterst bevreemdend dat u uit veiligheidsoverwegingen onder een andere naam zou beginnen schrijven, en dan een naam zou gebruiken die grotendeels gelijk loopt met uw gewoontelijke naam. Dit wordt des te vreemder wanneer men in overweging neemt dat 'al-Fatlawi', geen pseudoniem of schuilnaam is, maar gewoon een andere naam van uw stam (zie CGVS H2, p. 2). U bent met andere woorden identificeerbaar wanneer u onder die naam schrijft, want het is niet anders dan een alternatieve maar bestaande versie van uw echte naam.

U zei dat u begon te schrijven onder 'al-Fatlawi' nadat u bedreigd werd, maar dan valt op dat u daarna toch opnieuw 'al-Farawn' ging gebruiken. Enkel in krant C van juli 2013 is immers sprake van 'al-Farawn', terwijl de vroegere kranten A en B artikels hebben onder de naam 'al-Fatlawi'. Het is vreemd dat u in april 2013 zou menen dat het te gevaarlijk is om onder uw normale naam te schrijven, om vervolgens in juli 2013 opnieuw uw normale naam te gebruiken.

Gevraagd naar hoe u precies de namen gebruikte, zei u dat u zeker uw juiste naam moest gebruiken wanneer u artikels over de staat schreef (zie CGVS H2, p. 3). Dit houdt echter weinig steek want de meeste artikels die u voorlegde gaan over de staat, en toch schreef u onder 'al-Fatlawi'. Dit kan overigens niet het hergebruik van 'al-Farawn' in krant C verklaren, want artikel C3 gaat bijvoorbeeld over traditionele gezangen – niet over de staat – maar toch schreef u het onder uw eigen naam.

Ten slotte is het zeer opmerkelijk dat u kan zeggen dat u een artikel over gebrekkige watervoorziening onder uw normale naam schreef (zie CGVS H2, p. 3), hoewel dit artikel dateerde van juli 2013, maar dat u geen enkel onderwerp kan noemen waarover u onder de naam 'al-Fatlawi' schreef (zie CGVS H2, p. 3), hoewel veruit de meeste artikels die u voorlegde onder 'al-Fatlawi' zijn geschreven en bovendien zijn verschillende van deze artikels veel recenter, namelijk van 2014 en 2015 (zie kranten E en F in de groene map). Dit is des te opvallender wanneer men in acht neemt dat u volgens uw verklaringen 'al-Fatlawi' gebruikte uit angst voor uw veiligheid. Dit zou betekenen dat u 'al-Fatlawi' gebruikte in zeer opvallende omstandigheden, namelijk wanneer u meende gevaar te lopen, zodat men toch kan verwachten dat u zich zou herinneren welke artikels u onder dergelijke omstandigheden schreef.

Samengevat moet gezegd dat uw verklaringen over het gebruik van de naam 'Hamdi Faeq al-Fatlawi' onlogisch en inconsistent zijn en daardoor niet aannemelijk. Wat de ware toedracht is, is niet duidelijk, maar het lijkt erop dat ofwel de artikels geschreven onder 'al-Fatlawi' niet van uw hand zijn, wat kan verklaren waarom u geen artikels kan noemen die onder die naam zijn geschreven. 'al-Fatlawi' is immers niet de naam die men op uw identiteitsdocumenten terugvindt dus men moet u op uw woord nemen dat u dat bent. Ofwel is 'al-Fatlawi' inderdaad gewoon een andere naam voor uw stam en gebruikte u beide namen door elkaar, maar dan zonder enige band met een eventueel risico dat u meende te lopen, want uw verklaringen daaromtrent kunnen niet overtuigen.

Nu dient uw geloof besproken te worden. U beweert christen te zijn en daardoor gevisieerd te worden. Uw christelijk geloof werd bij uw eerste asielaanvraag zowel door het CGVS als door de RVV niet geloofwaardig geacht, in de eerste plaats omdat u zelfs elementaire vragen over het christendom niet kon beantwoorden, omdat u hoegenaamd niet vertrouwd was met christelijke terminologie en ook omdat uw huwelijk – een niet-moslim man die trouwt met een moslimvrouw – voor de Iraakse wetgeving in principe niet mogelijk is. Deze bezwaren blijven van kracht.

U zocht bij uw tweede asielaanvraag toch opnieuw uw christelijk geloof aan te tonen: u kloeg over de tolk die voor u vertaalde tijdens uw eerste gehoor op het CGVS. Volgens u zou hij van Marokkaanse afkomst zijn geweest en sommige termen zoals 'doopsel' niet correct vertaald hebben (zie CGVS H2, p. 4 en H1, p. 8). Dit argument is echter niet dienstig. Ten eerste werd u zowel bij het begin als bij het einde van het gehoor gevraagd of u de tolk verstond, wat u beaamde (zie CGVS H1, p. 2, 24) en u werd duidelijk gezegd dat u moest signaleren wanneer er zich problemen met de vertaling voordeden (zie CGVS H1, p. 2). Bovendien bleef uw gebruik van foute terminologie niet tot één keer beperkt. Zo werd u gevraagd naar de juiste term voor 'altaar', maar u sprak van een 'tafel' (zie CGVS H1, p. 13). De tolk was nochtans wel degelijk vertrouwd met het Arabische woord voor 'altaar' (zie CGVS H1, p. 13). Uw poging uw manifeste onkunde over christelijke terminologie in de schoenen van de tolk te schuiven schaadt uw algemene geloofwaardigheid. Aan de reeks hiaten vastgesteld tijdens uw eerste gehoor door het CGVS kan overigens nog worden toegevoegd dat u bij uw tweede gehoor niet kon duiden wat men op Pasen viert. Bij uw eerste gehoor werd u herhaaldelijk gevraagd naar belangrijke christelijke feestdagen, maar Pasen kon u niet geven (zie CGVS H1, p. 11). Deze keer kende u de naam van de feestdag dus wel (zie CGVS H2, p. 12), maar gevraagd naar wat men dan viert kon u slechts de olijfberg vermelden en u zei dat mensen dan vasten (zie CGVS H2, p. 12). De olijfberg is echter deel van het passieverhaal, dat zich vóór Pasen situeert en vasten wordt traditioneel gedaan in de aanloop naar Pasen en is dus evenmin deel van de feestdag zelf (zie 'venster op katholiek geloven – 'Pasen' en 'waarin katholieken geloven', in de blauwe map, toegevoegd aan het administratief dossier). Nogmaals gevraagd wat men op Pasen viert zegt u dat de christenen zich toen bij Jezus verzamelden en dat zo het christelijk geloof begon (zie CGVS H2, p. 13). Het is stuitend dat u er niet in slaagt de dood van Jezus aan het kruis en zijn verrijzenis te vermelden (zie 'venster op katholiek geloven – Pasen, in de blauwe map, toegevoegd aan het administratief dossier).

Uw uiterst verregaande onkunde over het christendom toont wederom aan dat u onmogelijk christen kan zijn. Het is belangrijk hier te herhalen dat u beweert al als kind samen met uw moeder sporadisch naar de kerk te zijn gegaan (zie CGVS H2, p. 10, 10-11) en dat u volgens uw verklaringen dus binnen het

christendom bent opgegroeid. Van zo iemand kan men verwachten dat hij goed vertrouwd is met elementaire christelijke terminologie en de belangrijkste christelijke tradities en geloofspunten.

Een bijkomend problematisch punt bij uw religie zijn de verklaringen van uw vrouw over wat haar familie denkt over de beweerde christelijke opvoeding van uw kinderen. Binnen de context van uw verhaal zou uw vrouw haar kinderen opvoeden binnen een andere religie dan die van haar familie. Het spreekt voor zich dat verscheidene van haar familieleden daar een bepaalde mening over zullen hebben, zeker wanneer men in gedachten houdt dat, zoals algemeen geweten, religie een belangrijke positie inneemt in Irak. Dan valt het echter op dat uw vrouw keer op keer niet verder komt dan te stellen dat haar familie daar niets mee te maken heeft, dat ze daar niets over zeggen en dat ze daar geen mening over hebben (zie CGVS L2, p. 6-7). Indien men de lijn van uw relaas volgt, kan het haast niet dat deze kwestie nog nooit ter sprake zou zijn gekomen tussen haar en haar familie. Haar verklaringen lijken er op te duiden dat de notie van afkeuring door haar islamitische familie voor de christelijke opvoeding van jullie kinderen nog helemaal niet bij haar was opgekomen, hetgeen doet vermoeden dat jullie zich helemaal niet in een situatie bevinden waarbij een islamitische moeder haar kinderen binnen een andere religie opvoedde.

Verder legde u Belgische doopcertificaten voor van uw kinderen en u kon die ondersteunen met foto's van het doopsel (zie doopcertificaten en bijhorende foto's in de groene map). Daarmee kon u aantonen dat uw kinderen inderdaad een doopceremonie ondergingen (zie CGVS H2, p. 9, 10, 11, 12, 14 en zie CGVS L2, p. 6, 7, 8). Dat u en uw gezin werkelijk christenen zouden zijn is daarmee echter nog niet aangetoond. Gezien uw overduidelijke onwetendheid over het christendom kan het CGVS niet accepteren dat u christen bent. Dit doopsel komt dus neer op een niet-christelijke vader die zijn kinderen als christen laat dopen, wat uiteraard bevreemdend is. Daardoor kan niet worden uitgesloten dat u uw kinderen slechts liet dopen om de Belgische asielinstanties van uw christelijk geloof te overtuigen. In die context is het belangrijk te vermelden dat u ook uw twee oudste kinderen liet dopen, hoewel die volgens uw verklaringen ook al in Irak waren gedoopt (zie CGVS H2, p. 9 en zie L2, p. 7). Zowel u als uw vrouw zeggen dat jullie geen doopcertificaten hadden en dat jullie hen daarom opnieuw lieten dopen. Een in wezen overbodig doopsel regelen enkel en alleen om documenten te verkrijgen lijkt echter vreemd. Dat u uw asielaanvraag in gedachten had wordt eveneens gesuggereerd doordat uit uw verklaringen geen hechte band kon blijken met de parochie waar uw kinderen werden gedoopt, gezien u de naam van de parochie niet kende (zie CGVS H2, p. 9). Ook was u eerder vaag over de inhoud van de doopgeloofte die u aflegde (zie CGVS H2, p. 12). Het bovenstaande in acht genomen moet het CGVS concluderen dat het aannemelijke doopsel van uw drie kinderen niet volstaat om de ongeloofwaardigheid van uw christelijk geloof om te keren.

In zover er in uw land van herkomst vanwege dit doopsel de perceptie zou bestaan dat u en uw kinderen werkelijk tot het christendom bekeerd zouden zijn, moet men er redelijkerwijs van uitgaan dat jullie aan vervolging kunnen ontsnappen door louter deze bekering te herroepen.

Ten slotte dient de beweerde moord op uw broer besproken te worden. Het bovenstaande in acht genomen kan het CGVS niet aanvaarden dat uw broer zou vermoord zijn vanwege zijn religie. Uw christelijk geloof is niet aannemelijk en bijgevolg kan niet zonder meer geloof gehecht worden aan de religie van uw broer. Een problematisch punt daaromtrent zijn de namen van uw broers en verscheidene van hun kinderen. Daaronder zijn verscheidene duidelijk islamitische namen zoals [M.], [A.], [F.] en [A.] (zie CGVS H2, p. 8). U kan wel beweren dat uw ouders besloten de helft christelijke namen en de helft islamitische namen te geven en u zegt niet bekend te zijn met de gewoonte om christelijke kinderen te dopen onder een christelijke naam (zie CGVS H2, p. 11), toch kan het CGVS niet anders dan vaststellen dat de hierboven genoemde namen, zoals geweten, heel courant zijn bij moslims maar in de regel niet voorkomen onder aanhangers van andere religies. U kon het christelijk geloof van uw broer dus niet aannemelijk maken. Bovendien brengen u noch uw vrouw zelf aanwijzingen aan dat uw broer zou vermoord zijn vanwege zijn religie. Dit zijn uiteindelijk slechts vermoedens. De dader is immers niet gekend (zie CGVS H2, p. 5) en de motieven evenmin (zie CGVS H2, p. 8 en zie CGVS L2, p. 5).

Daarnaast rijzen twijfels bij het feit of deze moord werkelijk plaats vond. Men moet hierbij in gedachten houden dat uw geloofwaardigheid, al het voorgaande in acht genomen, zeer gebrekkig is. Dan valt enerzijds op dat u de moord op uw broer poogt in te schakelen in uw ongeloofwaardig relaas over uw religie en de risico's die daarmee zouden samenhangen. Anderzijds werd in enig detail ingegaan op het moment dat u het nieuws aan uw vrouw vertelde en men moet vaststellen dat jullie verklaringen daarover enigszins in gebreke blijven. Zo zei u dat u het vertelde terwijl uw vrouw in jullie slaapkamer was met jullie jongste kindje en de andere kinderen waren al gaan slapen (zie CGVS H2, p. 6, 7). Uw

vrouw daarentegen blijft volledig op de oppervlakte en beweert niet meer te weten in welke kamer ze toen was, of het buiten donker of licht was en of de kinderen erbij waren (zie CGVS L2, p. 4-5). Men mag er van uit gaan dat het moment waarop zij hoorde dat haar schoonbroer werd vermoord betekenisvol was en dat ze dit nadien dus in meer detail zou kunnen beschrijven.

U legt weliswaar het overlijdenscertificaat van uw broer en een bijhorende identiteitskaart voor, maar hieraan dient te worden toegevoegd dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd, blijkt dat Iraakse documenten zeer weinig waarde hebben gezien de hoge graad van corruptie in het land. Veel valse documenten zijn niet van authentieke documenten te onderscheiden. Iraakse documenten hebben bijgevolg slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas van een Iraakse asielzoeker. Uit bovenstaande observaties blijkt dat u de door u aangehaalde asielmotieven niet aannemelijk hebt gemaakt en wordt u de vluchtelingenstatus geweigerd.

De documenten die u voorlegde kunnen deze appreciatie niet in positieve zin veranderen. De documenten die u neerlegde in het kader van uw eerste asielaanvraag werden reeds in uw eerste weigeringsbeslissing besproken. Volstaat hier te vermelden dat uw identiteitsdocumenten die als religie 'christen' op geven nog steeds niet kunnen opwegen tegen uw ongeloofwaardige verklaringen. De journalistenkaarten die u voorlegde bij uw eerste asielaanvraag zijn evenzeer nog steeds van weinig waarde bij het ondersteunen van uw relaas. De ene stelt dat u bij de krant 'al-Safeer' zou werken, maar u legde hiervan nog geen exemplaren voor. De andere is van een zodanig ondermaatse kwaliteit dat men die bezwaarlijk enige bewijswaarde kan toekennen.

Vervolgens dienen de bijkomende documenten besproken te worden die u voorlegde in het kader van uw tweede asielaanvraag. De DHL-omslagen ondersteunen uw herkomst, een element dat het CGVS in de huidige beslissing op zich niet in vraag stelt. Het geboortecertificaat toont de geboorte van uw derde kind aan, wat het CGVS evenmin in twijfel trekt. De documenten en foto's van het doopsel van uw kinderen tonen aan dat zij werden gedoopt. Hierboven werd geadviseerd waarom dat toch uw religie niet kan aantonen. De identiteitskaart van uw moeder toont haar identiteit en haar religie aan. Dit wordt door het CGVS niet in twijfel getrokken. De overlijdensakte en de identiteitskaart van uw broer werden hierboven reeds besproken. De bijkomende kranten die u voorlegde werden hierboven reeds uitgebreid besproken. Het attest van het universitair ziekenhuis Brussel toont aan dat uw dochter Lida psychologisch wordt opgevolgd wegens post-traumatische klachten. Deze klachten kunnen het gevolg zijn van velerlei incidenten of situaties en dienen niet automatisch gezien te worden als bewijs voor jullie asielrelaas. Het attest linkt de post-traumatische klachten aan de ontvoering van uw zoon, maar vermeldt tevens dat dit is gebaseerd op de verklaringen van de ouders. Het CGVS heeft jullie asielrelaas grondig onderzocht doorheen twee asielaanvragen en is van oordeel dat er geen geloof aan kan worden gehecht. De korte herhaling van uw asielrelaas in dit attest kan niet opwegen tegen die appreciatie. Het attest vermeldt eveneens dat ook uzelf posttraumatische klachten zou hebben, hetgeen werd vastgesteld in de loop van het diagnostische en therapeutische proces. Men mag niet uit het oog verliezen dat dit attest werd opgesteld voor uw dochter Lida en men mag dan ook veronderstellen dat de therapie op haar was gefocust en niet op u. Uit dit attest kan niet blijken dat er een diepgaand medisch onderzoek heeft plaatsgevonden waaruit zou blijken dat uw cognitieve capaciteiten dermate zouden zijn aangetast dat u niet in staat bent om een coherent en aannemelijk asielrelaas te brengen. De ranglijst van landen waar christenen worden vervolgd en de artikels over christenen in Irak tonen de moeilijke omstandigheden aan waaronder christenen in Irak leven. Het CGVS accepteert echter niet dat u christen zou zijn, zodat deze artikels niet op u van toepassing zijn. Tenslotte legden jullie een brief van jullie advocaat voor die delen van jullie asielrelaas herneemt. Een element dat daaruit gelicht moet worden is dat u zou beweren geen 'praktiserend christen' te zijn geweest. Dit komt echter niet overeen met uw verklaringen. U stelde immers reeds als kind naar de kerk te zijn gegaan met uw moeder, en later ging u ongeveer maandelijks, buiten in de periode 2003-2008, toen u niet zou zijn gegaan (zie CGVS H2, p. 10-11)."

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de

maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypotheses, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad" van 5 juli 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat ISIS in Irak voerde, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. In de loop van 2015 kwam ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Eind 2016 waren de dichtstbijzijnde gebieden onder controle van ISIS meer dan 200 km van Bagdad verwijderd. De herovering van gebieden bezet door ISIS had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Ook in 2017 is er sprake van een verdere daling van het geweld in Bagdad. De oorlog, die in 2014 nog voor de poorten van Bagdad werd gevoerd, is in 2017 honderden kilometers verder weg. De dreiging dat de hoofdstad zou kunnen vallen is volledig geweken. Uit het voorgaande blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van / ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Uit dezelfde informatie blijkt evenwel dat Bagdad niet belegerd werd door ISIS, noch dat er sprake was van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger.

Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van ISIS in Bagdad veranderd zijn. Anno 2015 vonden er, in tegenstelling tot de periode voorafgaand aan het offensief van IS, nog nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van ISIS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS toen een "ramadanoffensief" met een toename van aanslagen in heel Irak. Daarna nam het geweld opnieuw verder af. De algemene trend is duidelijk: Voor de eerste keer sinds 2013 is er een significante en bijna constante afname van het geweld over een periode van meer dan een half jaar vast te stellen.

Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Om de beveiliging van de hoofdstad te verbeteren namen de Iraakse autoriteiten, na de golf van zware aanslagen in de lente en zomer van 2016, verschillende maatregelen, zoals het verbod op het gebruik van de nutteloze bomdetectoren, een herstructurering van het veiligheidsapparaat, en het vernieuwde concept met een muur rond de hoofdstad. Vanaf eind november 2016 begon het leger, na een periode van minder aanslagen door ISIS, met de verplaatsing van twee legerbrigades van Bagdad naar Shirqat

en Mosul, om daar het front tegen ISIS te versterken. Daar het aantal aanslagen in de hoofdstad verder afnam, werden de controleposten in 2017 verder afgebouwd.

Het geweld in de provincie Bagdad eiste tot november 2016 maandelijks honderden doden en gewonden op. Vanaf dan is het aantal slachtoffers en het aantal aanslagen sterk beginnen dalen en dit tot op het niveau van 2012. Ook het aantal geweldincidenten is over de hele lijn teruggelopen.

Het CGVS benadrukt dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De zware aanslagen in de maanden april tot augustus 2016, hebben bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin

vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden enerzijds weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet, alsook de ontmanteling van diverse checkpoints. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Het CGVS wijst er tot slot op dat nergens in het standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak (UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016) geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties; (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS; of (iii) onder controle blijven van ISIS niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Immers, uit de beschikbare informatie kan niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen, of dat er militaire confrontaties plaatsvinden. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger. UNHCR stelt overigens nergens in voornoemd standpunt dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2017 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift, verweernota, stukken en aanvullende nota's

2.1.1. Verzoekers voeren in hun verzoekschrift twee middelen aan.

In een eerste middel achten verzoekers artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) juncto de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden. Na een algemene theoretische uiteenzetting, zetten verzoekers concreet uiteen:

"Het CGVS merkt op dat reeds op 21 januari 2016 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen omdat eerste verzoeker toen niet aannemelijk kon maken dat hij op heden nog een risico zou lopen vanwege zijn werk op een Amerikaanse basis in 2007 of vanwege zijn werk als journalist, terwijl hij eveneens niet aannemelijk zou hebben gemaakt christen te zijn.

Het CGVS beperkt zich tot de aangebrachte nieuwe feiten en elementen in het kader van de tweede asielaanvraag van verzoekers. In casu betreffen deze nieuwe feiten onder andere de moord op de broer van eerste verzoeker op 5 juli 2016. Een gebeurtenis waardoor het gezin van verzoekers ernstig getraumatiseerd raakte.

De broer van eerste verzoeker, de heer xxx, is net zoals eerste verzoeker zelf officieel geregistreerd als christen. Hij had met niemand problemen in BAGDAD, doch werd gedood omwille van diens geregistreerde geloofsovertuiging als christen.

Het CGVS stelt evenwel dat de "uiterst verregaande onkunde" van eerste verzoeker over het christendom wederom zou aantonen dat hij onmogelijk christen kan zijn.

Verzoekers wensen te benadrukken dat zelfs indien eerste verzoeker geen praktiserend christen zou zijn, verzoekers alsnog ernstig gevaar zouden lopen bij gedwongen terugleiding naar BAGDAD aangezien eerste verzoeker wel degelijk officieel geregistreerd staat als christen op diens nationale identiteitskaart.

Artikel 48/3 § 5 van de Vreemdelingenwet stelt ter zake:

"§ 5. Bij het beoordelen of de vrees van de verzoeker voor vervolging gegrond is, doet het niet ter zake of de verzoeker in werkelijkheid de raciale, godsdienstige, nationale, sociale of politieke kenmerken vertoont die aanleiding geven tot de vervolging indien deze kenmerken hem door de actor van de vervolging worden toegeschreven."

Het is aldus niet relevant of eerste verzoeker al dan niet werkelijk praktiserend zou zijn als christen, aangezien diens registratie als christen er reeds toe leidt dat hij een zeer groot risico op vervolging loopt bij terugkeer naar diens land van herkomst.

De Ranglijst Christenvervolging 2017 van OpenDoors zet IRAK immers op de 7de plaats van landen die christenen omwille van hun geloof vervolgen (zie stuk 3).

Meerdere objectieve bronnen bevestigen de "religieuze zuivering" van christenen in IRAK. Sinds de opkomst van IS in IRAK is er sprake van een ware exodus van christenen. Het aantal christenen in IRAK zou in de afgelopen tien jaar gedaald zijn van anderhalf miljoen tot tussen de driehonderd- en vierhonderdduizend personen. Zo stelt het rapport "UNHCR Position on Returns to Iraq" van november 2016:

"Yazidis, Christians, Kaka'is, Kurds, Sabaeen-Mandaeans, Shi'ites, Turkmen and Shabaks reportedly suffered serious ill-treatment at the hands of ISIS, including execution kidnapping, forced conversion, rape, enslavement, forced marriage, forced abortion and forced displacement. Most members of ethnic and religious minority groups in areas under ISIS control have reportedly either been killed, abducted or displaced."

(zie: <http://www.refworld.org/docid/58299e694.html>)

Vrij vertaald:

"Yezidi's, christenen, kakai, Koerden, mandaeërs, sjiieten, Turkmenen en shabak ondergingen ernstige mishandeling door toedoen van IS, waaronder executies, kidnapping, gedwongen bekering, verkrachting, slavernij, gedwongen huwelijken, gedwongen abortus en gedwongen verhuizing. De meeste leden van etnische en religieuze minderheden in gebieden onder controle van IS werden naar verluidt vermoord, ontvoerd of verdreven."

Christenen in IRAK krijgen drie opties: zich tot de islam bekeren, een belasting van minstens 200 dollar betalen hetgeen voor de doorsnee Irakees volkomen onbetaalbaar is, of de dood (stuk 4). Wie geen van de drie opties wil kiezen, moet vluchten:

"Het lijken wel scènes uit de Tweede Wereldoorlog: om aan te duiden in welke huizen er christenen wonen, markeert IS die met de Arabische letter N. Die letter staat voor 'Nasrani', het Arabische woord

voor christen. IS kan de gebrandmerkte huizen zo in beslag nemen, plunderen of de eigenaars en burens onder druk zetten."

Ook de Arbeidsrechter van BRUGGE maakte de vergelijking met de Tweede Wereldoorlog in diens eenzijdige beschikking m.b.t. de verderzetting van de materiële opvang in hoofde van verzoekers tijdens hun meervoudige asielaanvraag (stuk 5):

"Gelet op de thans neergelegde stukken inzake het overlijden van de broer [A.F.A.] "geraakt met een kogel die een hevige bloeding veroorzaakte en onmiddellijk overlijden" blijkt dat verzoekers bij een terugkeer naar IRAK zich in levensgevaar zullen bevinden, gelet op het feit dat hun identiteitskaart het woord "christen" vermeldt zoals de godsdienst van de joden tijdens de Tweede Wereldoorlog ook vermeld was op hun identiteitskaart, zelfs indien ze niet praktiserend waren. De geschiedenis herhaalt zich blijkbaar en de administratie dient hiermede rekening te houden. Ons land kan zulk risico hier niet lopen. De schande van een eliminatie op grond van een registratie als christen zou over ons allen Belgen neerkomen."

De registratie van eerste verzoeker als christen op diens nationale identiteitskaart leidt er dan ook toe dat verzoekers een zeer ernstig risico lopen op vervolging bij gedwongen terugleiding naar IRAK, i.e. een land waar de christenvervolging tot op heden blijft toenemen waardoor de Irakese christelijke bevolking als het ware gedecimeerd is.

Overigens wordt de identiteitskaart van de moeder van eerste verzoeker en haar christelijke religie niet door het CGVS in twijfel getrokken. Het CGVS erkent aldus impliciet dat eerste verzoeker de zoon is van een christelijke moeder. Het kan dan ook niet redelijk worden betwist dat eerste verzoeker wel degelijk gevaar loopt in BAGDAD als zoon van een christelijke moeder én als officieel geregistreerd christen.

Bovendien kan een vreemdeling die zich in BELGIË bevindt door eigen toedoen vluchteling worden wegens de activiteiten die hij hier ontplooit (zie: RvS 13 januari 2000, nr. 84.666, APM 2000, 26 en Rev.dr.étr. 2000, 726; RvV 13 juli 2010, nr. 46.312). Het réfugié sur place-profiel van verzoekers dient dan ook te worden onderzocht.

In casu werden de kinderen van verzoekers gedoopt in BELGIË, zij gaan naar een katholieke school en worden christelijk opgevoed. Bijgevolg lopen de kinderen van verzoekers eveneens een zeer ernstig risico op vervolging bij terugkeer naar BAGDAD.

Het CGVS poneert dat indien vanwege dit doopsel in IRAK de perceptie zou bestaan dat eerste verzoeker en diens kinderen daadwerkelijk tot het christendom bekeerd zouden zijn, zij aan vervolging kunnen ontsnappen door louter deze bekering te herroepen?! Sic?!

Ook al dient te worden vastgesteld dat eerste verzoeker niet de meest praktiserende christen is, dan nog blijft de vaststelling overeind dat eerste verzoeker wel degelijk zelf heeft gekozen om de religie van diens moeder te volgen en katholiek christen te worden. Minstens staat hij als dusdanig officieel geregistreerd.

Het betreft dan ook een zeer misplaatste stelling van het CGVS alsdat eerste verzoeker zich maar zou moeten bekeren, terwijl hij oprecht de keuze heeft gemaakt om (al dan niet praktiserend) katholiek christen te zijn. Met de islam heeft verzoeker geen enkele affiliatie.

Ten overvloede wensen verzoekers te benadrukken dat volgens vaste rechtspraak van de Raad het gemengd huwelijk tussen een (geregistreerde) christen en een moslima, zoals in casu, reeds op zich een vervolging kan uitmaken op grond van religie (zie: RvV 10 december 2009, nr. 35.659).

In het licht van het bovenstaande is het dan ook meer dan duidelijk dat de vrees van beide verzoekers wel degelijk gegrond is en valt onder de criteria van de conventie van Genève."

In een tweede middel achten verzoekers artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet geschonden, alsook artikel 22bis juncto artikel 191 van de Grondwet, artikel 24, lid 2 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, juncto de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. Daarbij gaan verzoekers uitgebreid in op de veiligheidssituatie in Bagdad en wijzen zij op hun specifieke omstandigheden, in casu het gegeven dat verzoeker een officieel geregistreerde christen is en verzoekster een soennitische moslima.

Verzoekers voegen ter staving van hun betoog algemene landeninformatie bij over de veiligheidssituatie in Bagdad, over de situatie van christenen in Irak alsook een eenzijdige beschikking van de arbeidsrechtbank te Gent van 11 oktober 2016 (stukken 3 tot 8, gevoegd bij het verzoekschrift, stuk 1 in het rechtsplegingsdossier).

2.1.2. Op 16 februari 2018 maken verzoekers overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over met enkele foto's, alle genomen in de ouderlijke woning van verzoeker waarbij de familie samen met enkel burens Kerstmis viert, en waaruit moet blijken dat verzoeker wel degelijk afkomstig is uit een christelijke familie (stuk 8 in het rechtsplegingsdossier).

2.1.3. Op 28 februari 2018 maakt verwerende partij, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over met als nieuw element de COI Focus “*Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad*” van 25 september 2017.

2.1.4. Tijdens de terechtzitting van 9 maart 2018 leggen verzoekers een “aanvullende zittingsnota” voor waarbij een attest van een klinisch psycholoog wordt gevoegd om aan te tonen dat verzoeker post-traumatische klachten vertoont.

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient daarbij niet noodzakelijk op alle aangevoerde argumenten in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden verzoekers’ verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoekers al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met

de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;

b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;

d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”

2.3. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

2.3.1. Verzoekers verklaarden in het kader van hun tweede en huidige asielaanvragen (heden: verzoeken om internationale bescherming) een risico op vervolging te lopen wegens verzoekers werk als journalist in Irak. De commissaris-generaal zet op omstandige en gedetailleerde wijze uiteen waarom hij, op basis van de voorgelegde stukken en afgelegde verklaringen, niet kan concluderen dat verzoeker een risico op vervolging zou lopen.

Verzoekers ondernemen in hun verzoekschrift niet de minste concrete poging om deze vaststellingen te verklaren of te weerleggen. Verzoekers reiken geen concrete elementen en argumenten aan die de vaststellingen van de commissaris-generaal in een ander daglicht te plaatsen. Aangezien de vaststellingen van de commissaris-generaal, zoals weergegeven in de motieven van de bestreden beslissingen, steun vinden in het administratief dossier, pertinent en correct zijn, en verzoekers de motieven niet betwisten, blijven zij gehandhaafd.

2.3.2. In hun vorige asielaanvragen beweerde verzoeker reeds christen te zijn en daardoor gevisieerd te worden. Deze christelijke geloofsovertuiging werd door de Raad bij arrest nr. 168 140 van 24 mei 2016, in navolging van de commissaris-generaal, niet geloofwaardig geacht, onder meer omdat verzoeker elementaire vragen over het christendom niet kon beantwoorden, omdat hij hoegenaamd niet vertrouwd was met de christelijke terminologie en ook omdat zijn huwelijk, met name een niet-moslim man die trouwt met een moslimvrouw, onder de Iraakse wetgeving niet mogelijk is.

In het kader van de tweede en huidige asielaanvragen (heden: verzoeken om internationale bescherming), tracht verzoeker opnieuw zijn christelijk geloof aan te tonen en stelt hij nog steeds een risico op vervolging te lopen omwille van deze religie. Verzoeker legt bijkomende documenten voor ter ondersteuning van dit onderdeel van zijn asielrelaas, met name de identiteitskaarten van zijn moeder en zijn broer, de overlijdensakte van zijn broer met vertaling en de Belgische doopcertificaten van zijn kinderen met foto's van het doopsel. Verzoeker verklaart tevens dat zijn broer in Bagdad werd vermoord omdat hij christen is.

2.3.3. Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de commissaris-generaal, op basis van verzoekers verklaringen tijdens zijn gehoor, bij verzoeker een *“uiterst verregaande onkunde over het christendom”* vaststelt en tevens vermoedt dat verzoekers *“zich helemaal niet in een situatie bevinden waarbij een islamitische moeder haar kinderen binnen een andere religie opvoedde”*.

Verzoekers brengen geen enkel concreet argument aan dat de vaststelling met betrekking tot verzoekers *“uiterst verregaande onkunde over het christendom”* weerlegt. De commissaris-generaal motiveert uitgebreid en in detail over deze *“onkunde”*. Deze motivering vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en terecht en blijft gehandhaafd. Gelet op deze *“onkunde”* en gelet op het verregaande gebrek aan kennis omtrent het christendom, dat de Raad bij arrest nr. nr. 168 140 van 24 mei 2016 in het kader van de eerste asielaanvragen reeds vaststelde, maakt verzoeker derhalve niet aannemelijk dat hij een praktiserend christen of een werkelijk overtuigde, oprecht bekeerde christen is.

2.3.4. Verzoekers benadrukken dat zelfs indien verzoeker geen praktiserend christen zou zijn, zij alsnog gevaar zouden lopen omdat verzoeker wel degelijk officieel geregistreerd staat als een christen op zijn nationale identiteitskaart en de zoon is van een christelijke moeder. Verzoekers verwijzen naar de eenzijdige beschikking van de arbeidsrechtbank te Gent van 11 oktober 2016 waar de arbeidsrechter verwees naar de registratie van verzoeker als christen op zijn nationale identiteitskaart en naar het feit dat de commissaris-generaal de christelijke religie van verzoekers moeder niet in twijfel trekt.

2.3.5. De Raad wijst er vooreerst op dat de nationale identiteitskaart van verzoeker reeds werd besproken in het kader van de eerste asielaanvragen. De commissaris-generaal benadrukte daarbij de zeer beperkte bewijswaarde van dit document, omdat het (i) enkel een kopie betreft waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan; en (ii) uit landeninformatie blijkt dat er hoge graad van corruptie is in Irak waardoor Iraakse documenten weinige waarde hebben. Omwille van de beperkte bewijswaarde van voormeld document en de vaststelling dat verzoeker niet kan overtuigen dat hij een praktiserend christen is, oordeelde de commissaris-generaal dat het voorleggen van de nationale identiteitskaart deze appreciatie niet in positieve zin kon omkeren. Ook in zijn arrest nr. 168 140 van 24 mei 2016 oordeelde de Raad verzoeker niet kon overtuigen christen te zijn en dat de voorgelegde nationale identiteitskaart hieraan geen afbreuk kon doen.

2.3.6. Verzoeker verwijst evenwel terecht naar artikel 48/3, § 5 van de Vreemdelingenwet, waaruit blijkt dat het niet relevant is of een verzoeker in werkelijkheid de godsdienstige kenmerken vertoont die aanleiding geven tot vervolging indien deze kenmerken hem worden toegeschreven. Het kan dus volstaan dat een verzoeker als christen wordt gepercipieerd, ook al is hij geen christen of geen praktiserende christen.

2.3.7. De Raad trekt, in navolging van de beoordeling door de commissaris-generaal, niet in twijfel dat verzoeker de zoon is van een christelijke moeder en moslimvader. Uit de landeninformatie in het administratief dossier blijkt dat interreligieuze huwelijken voor 2003 veelvoorkomend waren in Irak (CGVS I, stuk 21 - map "landeninformatie", stuk H, "*Religion, Law, and Iraq's Personal Status Code*"). Evenwel, zoals verzoeker zelf aangaf tijdens zijn eerste asielgehoor, worden kinderen van een moslimvader, gehuwd met een niet-moslim-moeder, als moslims beschouwd (gehoorverslag CGVS I, 20 november 2015, p. 3: "*Nu een moslim-vader, getrouwd met een niet-moslim-moeder, dan worden de kinderen allemaal moslims.*").

Het enkele gegeven dat verzoeker een christelijke moeder heeft, die volgens verzoeker de katholieke strekking volgt (gehoorverslag CGVS II, 25 april 2017, p. 9), maakt bijgevolg niet dat verzoeker automatisch christen is of als christen wordt gepercipieerd.

Verzoeker verklaarde als moslim te zijn opgevoed en beweerde vervolgens dat hij, eens 18 jaar oud, de vrijheid kreeg om zijn religie te kiezen en dan koos voor het christendom, de religie van zijn moeder.

De Raad stelt vast dat verzoeker geen doopcertificaat ter ondersteuning van zijn bewering heeft voorgelegd. Verder verklaarde verzoeker eveneens officieel te zijn gehuwd met een soennitische moslima en meldde hij dat dit huwelijk bij de Iraakse overheid werd geregistreerd. Ter staving daarvan legde verzoeker zijn originele huwelijksakte voor, waarvan een kopie werd genomen en gevoegd bij het administratief dossier (CGVS I, stuk 20 - map "documenten")

Uit de landeninformatie blijkt dat Irak een Wetboek inzake personen- en familierecht kent, aangenomen in 1959, dat is gebaseerd op het Franse burgerlijke recht en de sharia (CGVS I, stuk 21 - map "landeninformatie", stuk H, "*Religion, Law, and Iraq's Personal Status Code*"). De toepassing van dit wetboek werden in handen gegeven van Iraakse overheidsrechters in plaats van autonome religieuze rechtbanken. De landeninformatie vermeldt verder dat huwelijken tussen moslimmannen en christen-vrouwen wettelijk zijn toegelaten en worden behandeld zoals andere moslimhuwelijken. Moslimvrouwen kunnen echter niet huwen met een niet-moslim man. In de landeninformatie wordt verwezen naar een Engelstalige vertaling van het Iraakse personen- en familiewetboek door de Amerikaanse Orde van Advocaten. Het desbetreffende artikel uit het Iraakse wetboek luidt in een Engelstalige vertaling als volgt: "*Article 17 - For a Muslim man, marriage is permissible with an individual who practices one of the religions of the Book, while a Muslim woman may not marry a non-Muslim man.*"

Verzoeker verklaarde tijdens zijn eerste gehoor dat een huwelijk tussen een christelijke man en moslim vrouw niet verboden is door de Iraakse wet (gehoorverslag CGVS I, 20 november 2015, p. 3) en ook

tijdens de terechtzitting van 9 maart 2018 volhardt verzoeker in deze verklaring. Deze verklaringen vinden duidelijk geen enkele steun in de landeninformatie.

Ter terechtzitting van 9 maart 2018 bevestigt de tolk, op vraag van de Raad, dat de voorgelegde huwelijksakte geen melding maakt van enige religie. Uit de inhoud blijkt verder dat de huwelijksakte geen religieus huwelijk betreft, maar een officieel geregistreerd huwelijk bij een Iraakse rechtbank.

Verzoekers betoog dat hij een christelijke man is die getrouwd is met een moslim vrouw is bijgevolg niet consistent met de landeninformatie over het Iraakse Wetboek inzake personen- en familierecht, noch consistent met de huwelijksakte die hij zelf voorlegt.

Deze inconsistenties doen op zeer ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen dat hij, op zijn 18^{de}, zelf koos voor het christendom en heden "*officieel geregistreerd staat als christen*". Gelet op de ernstige inconsistenties en omwille van de zeer beperkte bewijswaarde van de nationale identiteitskaart, zoals besproken in het kader van de eerste asielaanvragen, stelt de Raad in het kader van de huidige tweede asielaanvragen wederom vast dat deze nationale identiteitskaart niet opweegt tegen verzoekers ongeloofwaardige verklaringen hieromtrent en zijn bewering dat hij christen is dan wel in Irak als christen wordt gepercipieerd. Immers, indien hij christen is of als christen wordt gepercipieerd in Irak, dan kon hij volgens de Iraakse wetgeving geen officieel geregistreerd huwelijk met zijn moslimvrouw aangaan voor een Iraakse rechtbank. Dit houdt minstens in dat, gesteld dat verzoeker op zijn 18^{de} voor het christendom koos, hij zich daarna weer tot de islam heeft bekeerd, anders kon hij niet officieel huwen met zijn moslimvrouw. Verzoeker toont verder niet aan dat hij zich na zijn huwelijk in Irak (wederom) heeft bekeerd tot of heeft gekozen voor het christendom, evenmin legt hij enige verklaringen in deze zin af. Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat er heden sprake is van een "*gemengd huwelijk tussen een (geregistreerde) christen en een moslima*" met een risico op vervolging in Irak tot gevolg.

Om dezelfde redenen kan evenmin enige doorslaggevende waarde worden gehecht aan de eenzijdige beschikking van de arbeidsrechtbank te Gent van 11 oktober 2016, die overigens niet gespecialiseerd noch bevoegd is voor de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming.

Daargelaten de vraag of op basis van de voorgelegde nationale identiteitskaart en overlijdensakte van verzoekers broer zonder meer geloof kan worden gehecht aan de beweerde christelijke religie van zijn broer en de verklaring dat zijn broer werd vermoord in Irak omdat hij officieel als christen was geregistreerd, oordeelt de Raad dat ook deze stukken, omwille van bovenstaande redenen, geen afbreuk doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid. Voormelde stukken staan immers los van verzoekers situatie aangezien hij zelf verklaart dat hij, zijn broers en zussen op hun 18^{de} de keuze kregen om hun religie zelf te kiezen. Zoals vermeld, maakt verzoeker, gelet op zijn officieel geregistreerd huwelijk bij een Iraakse rechtbank, niet aannemelijk dat hij op zijn 18^{de} koos voor het christendom en vervolgens officieel als christen werd geregistreerd. De stukken die betrekking hebben op zijn broer kunnen derhalve verzoekers eigen beweerd risico niet ondersteunen. De foto's die verzoekers in de aanvullende nota van 16 februari 2018 voorleggen, tonen enkel aan dat verzoeker is opgegroeid in het kader van een interreligieus huwelijk, hetgeen niet ongewoon was in het Irak van voor 2003, maar tonen op zich niet aan dat verzoeker heeft gekozen voor het christendom en heden een praktiserend christen is of minstens als christen wordt gepercipieerd.

Verzoekers lieten hun drie kinderen op 14 januari 2017 dopen in een katholieke kerk te Oostende en leggen ter staving daarvan de Belgische doopcertificaten en foto's van het doopsel voor.

Dat de kinderen het sacrament van het doopsel hebben ontvangen, wordt niet betwist.

De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker de naam van de parochie waar de kinderen werden gedoopt niet kent (gehoorverslag CGVS II, 25 april 2017, p. 9), vaag is over de inhoud van de afgelegde doopgelofte (gehoorverslag CGVS II, 25 april 2017, p. 12) alsook dat zij de twee oudste kinderen opnieuw lieten dopen omdat zij geen doopcertificaten hadden, hoewel zij volgens verzoekers verklaringen ook al in Irak waren gedoopt (zie gehoorverslag CGVS II, 25 april 2017, p. 9). Omwille van deze lacunes, vaagheden en merkwaardigheden alsook het reeds vastgestelde verregaande gebrek aan kennis omtrent het christendom bij verzoeker en het vermoeden dat de kinderen door hun islamitische moeder niet worden opgevoed binnen de christelijke religie, maakt verzoeker aan de hand van het doopsel van zijn kinderen niet aannemelijk dat hij zelf een praktiserend christen of een werkelijk overtuigde, oprechte bekeerde christen of is.

Verzoeker kan verder niet voorhouden dat hij, vanwege het doopsel van de kinderen, zal worden gepercipieerd als een christen. Het gegeven dat verzoeker is gehuwd met een soennitische moslima en dat dit huwelijk officieel werd geregistreerd door een Iraakse rechtbank, toont aan dat verzoeker als moslim is getrouwd, gelet op artikel 17 van het Iraakse Wetboek inzake personen- en familierecht. Zoals reeds vastgesteld, toont verzoeker niet aan dat hij zich na zijn huwelijk in Irak (wederom) heeft bekeerd tot of heeft gekozen voor het christendom, evenmin legt hij enige verklaringen in deze zin af. Gelet op zijn huwelijk met een moslima, maakt verzoeker, niettegenstaande het doopsel van zijn kinderen, niet aannemelijk dat hij in Irak als christen zal worden gepercipieerd.

In zoverre de commissaris-generaal meent dat, vanwege het doopsel, niet kan worden uitgesloten dat in Irak de perceptie zou bestaan dat verzoekers kinderen *“werkelijk tot het christendom bekeerd zouden zijn”*, stelt de commissaris-generaal verder dat *“men er redelijkerwijs van [moet] uitgaan dat jullie aan vervolging kunnen ontsnappen door louter deze bekering te herroepen”*.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal geen enkele objectieve grond verschaft voor deze ietwat laconieke stelling dat *“deze bekering”* kan worden *“herroepen”*. Het administratief dossier bevat geen enkele informatie die bevestigt dat een doopsel kan worden *“herroepen”*, noch enige informatie die bevestigt dat, indien een *“herroeping”* van het doopsel mogelijk is, de betrokken persoon dan daadwerkelijk geen christen meer is of niet langer als christen kan worden beschouwd.

Tijdens de terechtzitting van 9 maart 2018 wordt de verwerende partij gevraagd om deze ietwat laconieke stelling nader te verklaren en uiteen te zetten hoe en waar *“deze bekering”* kan worden *“herroepen”*. De Raad stelt tevens de vraag of de christelijke leer en de katholieke Kerk wel toelaten dat verzoekers, als ouders, het doopsel van hun kinderen *“herroepen”*, dan wel of de kinderen, als minderjarigen, zelf hun doopsel kunnen *“herroepen”*. De verwerende partij kan hierover geen duidelijkheid verschaffen.

Bijgevolg ontwaart de Raad geen enkel objectief gegeven dat de stelling dat *“deze bekering”* van de kinderen kan worden *“herroepen”* ondersteunt.

Verder stelt de Raad vast dat het administratief dossier geen informatie bevat met betrekking tot de vraag of christelijk gedoopte kinderen van een moslimvader in Irak als christen worden beschouwd dan wel als moslim. Evenmin bevat het administratief dossier informatie over wat de gevolgen kunnen zijn indien *“deze bekering”* van de kinderen niet kan worden *“herroepen”*. De commissaris-generaal geeft zelf aan dat *“vanwege dit doopsel”* de perceptie zou kunnen bestaan dat de kinderen tot het christendom zijn bekeerd, maar voerde geen onderzoek naar de gevolgen van een vermeende bekering tot het christendom in Irak en het risico op vervolging aldaar.

Gelet op wat voorafgaat en gelet op het gegeven dat hij de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dienen de bestreden beslissingen te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 30 augustus 2017 worden vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht mei tweeduizend achttien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES